

Αθωνική

ΙΣΧ
ΝΗΚΑ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2007 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 133

Πολιτεία

οί Πτωχότεροι τῶν Πτωχῶν

Κυριακή τῆς Ἀπόκρεω

6 Μαρτίου 2005

Λειτουργήσα στὸν ναὸ τῶν Ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων... Μετὰ τὸ Εὐαγγέλιο στάθηκα στὴν Ὁραία Πύλη γιὰ νὰ μιλήσω, εἶχα ἀπὸ βραδύς ἐτοιμάσει κάποιες σκέψεις πάνω στοῦ Εὐαγγέλιο...

Πρώτη μου φορά ὁμως βρέθηκα σὲ τόσο μεγάλη δυσκολία... ἀπλᾶ κοίταξα γύρω μου καὶ εἶδα...

τούς ἄνδρες μὲ τὰ λειωμένα ρούχα,

τὰ παιδιά μὲ τὰ ξυπόλυτα πόδια καὶ τὰ ὑπόλοιπα τῶν ρούχων πάνω τους (καὶ μόνο πού τὰ ἔβλεπα ντρεπόμενον πού φοροῦσα παπούτσια),

τίς μανάδες μὲ τὰ παιδιά στὴν πλάτη...

Τί νὰ πῶ Θεέ μου σ' αὐτούς τούς πάμπτωχους τῶν πτωχῶν;...

Τί νὰ πῶ σ' αὐτούς τούς ἀνθρώπους πού χρόνια ὀλόκληρα τρῶνε ἓνα καὶ μόνο εἶδος φαγητοῦ;

Τί νὰ πῶ σ' αὐτούς πού ὁδοιποροῦν χιλιόμετρα γιὰ νὰ ξεδιψάσουν τὴν δίψα τους;...

Τί νὰ πῶ σ' αὐτούς τούς αἰωνίως φυλακισμένους τῆς ἐρήμου;....

Τί νὰ πῶ σ' αὐτές τίς μανάδες πού ἀπέλπισαν καὶ τὴν ἀπελπισία;

Τί νὰ πῶ στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς πού θὰ κρίνουν τὸν Πρῶτο καὶ τὸν Δεύτερο κόσμο;

Εἶπα νὰ βάλω μιὰ μεγάλη μετάνοια μπροστά τους, νὰ ζητήσω συγγνώμη γιατί γεννήθηκα στὸν Πρῶτο κόσμο καὶ νὰ μὴν πῶ τίποτα...

Ἀστραπιαία μου ἦλθε μιὰ εἰκόνα πού εἶχα δεῖ ἀπὸ αὐτοὺς τούς ἀνθρώπους σὲ μιὰ προηγούμενη λειτουργία...

Τὴν ὥρα τοῦ κοινωνικοῦ τοποθετοῦσαν ἓνα καλάθακι μπροστά στὴν Ὁραία Πύλη καὶ ἓνας-ἓνας πήγαιναν καὶ ἄφηναν κάποια κέρματα...

ἦταν γιὰ τούς "πτωχοὺς"...

ἀνεγνώριζαν ἔτσι ὅτι ὑπῆρχαν καὶ πτωχότεροι αὐτῶν...

αὐτὴ ἡ εἰκόνα μὲ ἔσωσε...

μίλησα λοιπὸν γιὰ τούς πτωχότερους τῶν πτωχῶν ἀδελφῶν τοῦ Κυρίου...

Ὅταν τελείωσα δὲν ἤξερα...

ἦταν καλύτερα πού μίλησα ἢ θὰ ἦταν καλύτερα νὰ βάλω μετάνοια;

Σημειώσεις ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Ἐπισκόπου Καμεροῦν Γρηγορίου

Γερόντων

✘ Κοιτάζουμε τί εἶπαν καὶ τί ἔγραψαν οἱ Πατέρες καὶ ὄχι πῶς ἐζησαν. Ἄντὶ νὰ κάνουμε σχόλια στὰ κείμενα τῶν Πατέρων, θὰ ἦταν καλύτερο νὰ ἀντιγράψουμε τὴν ζωὴ τους.

✘ Στὴν ἐποχὴ μας κυκλοφοροῦν πάρα πολὺ βιβλία καὶ γι' αὐτὸ χρειάζεται προσοχὴ στὴν ἐκ-

λογή. Πρέπει νὰ προσέχουμε τί διαβάζουμε, γιατί ὁ χρόνος εἶναι πολὺτιμος καὶ δὲν πρέπει νὰ ξοδεύεται στὴν μελέτη ρηχῶν καὶ ἀνύσιων βιβλίων. Βιβλίον πού δὲν ἀξίζει νὰ διαβαστῆ δευτέρη καὶ τρίτη φορά, δὲν πρέπει νὰ διαβαστῆ οὔτε μία φορά.

† Γέρων Ἰωήλ

✘ Οἱ ἀληθινοὶ χριστιανοί, πού στὴν ψυχὴ τους κατοικεῖ ὁ Χριστός, δὲν μποροῦν πλέον νὰ κάνουν τίποτε ἄλλο, παρά νὰ ἀγαποῦν ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀκόμα καὶ τούς ἐχθρούς.

✘ Τὸ στεφάνι τῆς ἀγάπης μας πρὸς τούς φίλους μας ἔχει ξένα σώματα (ὑπολογισμὸς, ἀνταπόδοση, ματαιοδοξία, συναισθηματικὴ ἀδυναμία, ἐμπαθὴ συμπάθεια), ἐνῶ τὸ στεφάνι τῆς ἀγάπης μας πρὸς τούς ἐχθρούς εἶναι καθαρὸ.

† Γέρων Πορφύριος

✘ Νὰ ἔχης πάντα προσοχὴ στὴν διάνοιά σου, γιὰ νὰ μπορῆς, ὅταν ἐρχεται ὁ πονηρὸς λογισμὸς, νὰ τὸν διώχνης εὐθύς, χωρὶς νὰ μένη στὴν διάνοιά σου οὔτε ἓνα δευτερόλεπτο. Διότι, ἂν χρονотριβῆση ὁ πονηρὸς λογισμὸς στὴν διάνοια, ὑπάρχει φόβος καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ καί, τὸ χειρότερο, νὰ κατεβῆ στὴν καρδιά.

† Γέρων Εὐσέβιος

✘ Πολλές φορές ἐρχεται ὁ Χριστός, σοῦ χτυπᾷ, τὸν βάζεις νὰ καθίση στοῦ σαλόνι τῆς ψυχῆς σου καὶ σὺ, ἀπορροφημένος μὲ τίς ἀσχολίες σου, ξεχνᾷς τὸν μεγάλο ἐπισκέπτη. Ἐκεῖνος περιμένει νὰ ἐμφανισθῆς, περιμένει καί, ὅταν πλέον ἀργήσης πολὺ, σηκώνεται καὶ φεύγει.

✘ Ὅταν εἴμαστε ταπεινοὶ καὶ πράοι, ὁ Θεὸς θὰ μᾶς δώσει χαρίσματα. Ὅσες ἀρετές κι ἂν ἔχουμε, δὲν πρέπει νὰ φουσκῶνῃ ὁ νοῦς μας. Μόνο νὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτὸ μας "ἀχρεῖο δούλο", πού δὲν ἐπραξε οὔτε αὐτὰ πού ὤφειλε νὰ πράξῃ.

† Γέρων Εὐμένιος

ήν εποχή του Μ. Κωνσταντίνου ζούσε στην Κωνσταντινούπολι ένας άρχοντας ονόματι Σαββάτιος. Ήταν έμπειρος πολεμιστής και ο βασιλιάς τον διώρισε στρατιωτικό διοικητή στην Άλμυρούπολι της Αιγύπτου. Στην πόλι αυτή τον τίμησαν και τον περιποιήθηκαν πολύ όλοι οι κάτοικοι. Ίδιαίτερα όμως ο πρώτος άρχοντας, πού λεγόταν Άγαπητός. Συχνά ο Άγαπητός επισκεπτόταν τό σπίτι του στρατηγού συνοδευόμενος από τον οκτάχρονο τότε γιού του Νήφωνα.

Κάποια μέρα ο Σαββάτιος ρώτησε τον Άγαπητό, αν ξέρει γράμματα τό παιδί του.

- Δυστυχώς δέν ξέρει, γιατί ή πόλι μας δέν έχει δασκάλους, απάντησε ο άρχοντας.

- Καί δέν τόν στέλνεις στην Κωνσταντινούπολι; πρότεινε ο Σαββάτιος. Εκεί υπάρχουν καλοί και άξιοι δάσκαλοι. Ευχαρίστως νά μένη στό σπίτι μου, μέχρι νά μάθη τά ιερά γράμματα.

Ο Άγαπητός ένθουσιάσθηκε και σέ λίγες μέρες του παρέδωσε τό μικρό αγόρι. Φθάνοντας στην Κωνσταντινούπολι ο Νήφων έγινε δεκτός μέ πολλή καλωσύνη από την γυναίκα του Σαββάτιου, πού άνέθεσε άμέσως σ' έναν εύσεβη δάσκαλο νά του διδάξη τά ιερά γράμματα. Τό παιδί είχε τόσο πόθο νά μορφωθῆ, ώστε και τίς περισσότερες νυκτερινές ώρες τίς αφέρωνε στην μελέτη. Έτσι, μέσα σέ σύντομο χρόνο, κατώρθωσε νά μάθη πολλά.

Παράλληλα παρουσίαζε μεγάλη εύλάβεια προς τόν Θεό. Άγαπούσε νά τρέχη στις Ίερές Άκολουθίες. Όταν εύρισκε βίους Άγίων, Όσίων ή μαρτύρων, τούς διάβαζε άπληστα και στοχαστικά, άποκομίζοντας έτσι μεγάλη ψυχική ώφέλεια. Οί μελέτες του αυτές είχαν σάν συνέπεια ν' αγαπήση την ήσυχία, την πραότητα

- Ο λόγος του Θεού, πάτερ, λέει: "Επερώτησον τόν πατέρα σου και αναγγελεϊ σοι". Γι' αυτό κι εγώ ζητάω ν' άκούσω από σένα έναν καλό λόγο. Μή μέ περιφρονήσης, λοιπόν, τόν ανάξιο.

- Τί σκέπτεσαι; τόν ρώτησε τότε ο Άγιος. Νά γίνης μοναχός ή νά εύαρεστήσης τόν Θεό άκολουθώντας την συνηθισμένη ζωή;

- Σκέπτομαι, πάτερ, νά γυμνασθώ πρώτα μέσα στην ζωή και μετά ό,τι θέλει ο Θεός, απάντησε άμεσα τό παιδί.

Ο Άγιος Νήφων είπε τότε στόν μικρό:

- Άν θέλῃς, παιδί μου, νά κατοικήσης ανάμεσα στους ανθρώπους, οφείλεις νά προσέξης τά εξής: Νά μήν κατηγορή κανέναν άπολύτως, νά μήν κοροϊδεύῃς, νά μήν όργίζεσαι, νά μήν περιφρονῇς. Φυλάξου πολύ νά μή λές "ό τάδε ζει ένάρετα ή ο δεινά άσωτα", διότι αυτό ακριβώς

είναι τό "μή κρίνετε". Όλους νά τούς βλέπῃς μέ τό ίδιο μάτι, μέ την ίδια διάθεση, μέ την ίδια σκέψη, μέ άπλη καρδιά. Νά τούς δέχεσαι σάν τόν Χριστό.

Μήν ανοίξης τό αυτί σου σέ άνθρωπο πού κατακρίνει.

Ούτε, πολύ περισσότερο, νά εύχαριστήσαι και νά συμφωνῃς μέ όσα λέει. Άλλά νά κρατῃς τό στόμα σου κλειστό. Νά είσαι δηλαδή άργός στά λόγια και έπιμελής στην προσευχή. Άλλά ούτε κι αυτόν τόν ίδιο πού κατακρίνει νά τόν

καταδικάσης μέσα σου. Κάνει βέβαια κάτι κακό. Άλλά εσύ νά βλέπῃς τά δικά σου ελαττώματα και νά κατηγορή τόν έαυτό σου μόνο.

- Αυτά πού μου είπες, πάτερ, παρατήρησε τό παιδί, είναι για τούς φτασμένους αγωνιστές.

Πώς όμως εγώ, ο μηδαμινός, θά μπορέσω νά φθάσω ως εκεί, για νά εύαρεστήσω τόν Θεό;

- Η νεότητα, παιδί μου, αν έχῃ ταπεινώσει και άγνότητα, άρκει, απάντησε ο Άγιος Νήφων. Δέν τῆς ζητάει τίποτε

Διδάγματα

γλυκύτερα

“ὕπέρ μέλι καί κηρίον”

και την ταπεινώσει.

Ο Άγιος Νήφων βρισκόταν κάποτε στην εκκλησία της Θεοτόκου του Χαλκοπρατίου. Ένα πολύ ένάρετο παιδί, πού έτρεχε πάντοτε άκούραστο στις Ίερές Άκολουθίες, όπως ακριβώς έκανε και ο ίδιος όταν ήταν μικρός, τόν πλησίασε διστακτικά και τόν ρώτησε:

- Πάτερ, τί μπορώ νά κάνω για νά καταφέρω νά κερδίσω την σωτηρία;

- Έσύ, παιδάκι μου, είσαι μιά άγνή ψυχή, του απάντησε ο Άγιος. Πώς ζητῃς ν' άκούσης σωτήριο λόγο από έναν γέρο, πού σάπισε στην άμαρτία;

Ο μικρός τόν κοίταξε στά μάτια και του απάντησε εύθαρσώς:

άλλο ο Θεός. Γι' αυτό, παλληκάρι μου, νά είσαι άγνός και ταπεινός. Βάζε τόν έαυτό σου κάτω άπ' όλους. Τότε πραγματικά θά ζῆς συντροφιά μέ τόν Χριστό.

Άγωνίζου επίσης νά μή φαντάζεσαι μέ τόν νοῦ σου ότι έφθασες στά μέτρα των Άγίων, αλλά νά λές συνεχώς: "Ξέρεις, ψυχή μου, ότι ξεπεράσαμε στις άμαρτίες και τούς δαίμονες και μέχρι τώρα δέν κάναμε καμιά καλή πράξη για τόν Θεό; Άλλοίμονό μας, ταλαίπωρη! Τί θά γίνουμε την ήμέρα τῆς Κρίσεως;"

Γι' αυτό νά θεωρής πάντα την προσευχή σου σάν του χειρότερου άμαρτωλού. Διότι τότε άμαρτάνουμε χειρότερα, όταν νομίζουμε ότι ή προσευχή μας είναι άγια και καθαρῆ. "Άλλωστε, και αν άκόμη κάνῃ κάποιος σημεϊα και τέρατα,

πρέπει να θεωρή τον εαυτό του αναπολόγητο, γιατί όπωσδήποτε θα άμαρτάνη στην προσευχή με τα έσωτερικά σκιρτήματα της καρδιάς ή και με τούς άπρόσεκτους λογισμούς, δηλαδή όταν άλλα λήη τό στόμα και άλλου τρέχη ό νους. Γι' αυτό θυμήσου να λές συνεχώς: "Εκ τών κρυφίων μου καθάρισόν με και από άλλωτριών φείσαι του δούλου Σου".

Πρέπει ακόμη να έχης και τούτο ύπ' όψιν σου: Ποτέ να μήν εύχαριστήσαι με τα καλά σου έργα, ούτε να ξεθαρρεύης έξ αιτίας τους. Δέν ξέρεις αν είναι άρεστά ή άποκρουστικά στον Θεό. Γι' αυτό καλύτερα να έχης τό θάρρος σου σ' Έκείνον και στην δύναμι Του, λογαριάζοντας τον εαυτό σου άνώφελο χώμα. "Αχ, παιδί μου, πόσες άμαρτίες κάνουμε και δέν τίς ξέρουμε.

Όταν δής τούς συνανθρώπους σου να σφάλλουν, εσύ να τά βάζης με τον εαυτό σου. Κι αν κανείς σε βρίση, σε κατακρίνη ή σε περιφρονήση, έστω και μέχρις έξευτελισμού, ταπεινώσε τον λογισμό σου και κατάκρινε και σύ ό ίδιος τον εαυτό σου σαν άμαρτωλό και άνάξιο να ζη!... "Ε, με όλα αυτά θα έρθη ή διόρθωσι και ή σωτηρία.

Τότε ό νέος τον ρώτησε ξανά τον "Άγιο Νήφωνα.

- Πάτερ, πώς μπορεί ό άνθρωπος να νική κάθε πειρασμό του διαβόλου;

- Η νίκη σε κάθε πειρασμό είναι ή σιωπή και ή ταπεινώσι, άπάντησε ό σοφός πατέρας. "Όλα τά έργα του ταπεινόφρονος είναι γνωστά στον Θεό και επαινετά από τούς άγγέλους του. Γι' αυτό είναι φρικτά και φοβερά στους δαίμονες. Γίνε, λοιπόν, ταπεινός στην καρδιά, ώστε να ποθήση τό "Άγιο Πνεύμα να κατοικήση μέσα σου και να σου δώση έτσι δύναμη ν' άποκρούσης όλες τίς βιοτικές μέριμνες. Γιατί διαβλέπω, ότι αυτές περισσότερο σε άπομακρύνουν από τον δρόμο του Θεού, άπασχολώντας σε με άνώφελα πράγματα. Αυτά δέν θα μάς βοηθήσουν σε τίποτε παιδί μου την ήμέρα της Κρίσεως. Δέν μάς έστειλε ό Κύριος σε τούτη την ζωή, για να πνίξουμε τον εαυτό μας μέσα στις μέριμνες και τίς ύπερβολικές φροντίδες δελεαζόμενοι από τον διάβολο -μή γένοιτο! Καλύτερα στρέψε όλόκληρο τον εαυτό σου προς τον Θεό φροντίζοντας μόνο για την ψυχή σου" κι Έκείνος έχει έννοια και για τίς υλικές σου ανάγκες. Γιατί κανείς, όσο κι αν φροντίζει στην παρούσα ζωή για την σάρκα του, δέν μπορεί να προσθέση στο άνάστημά του έναν πηχυ, καθώς είπε ό Κύριος. Τί όφελος έχουμε από τά πράγματα του κόσμου, έστω κι αν λάχη να τά συνάξουμε όλα στις άποθήκες μας; Στο τέλος τ' αφήνουμε έδω. Κι έμεις γυμνοί από άρετές, κατοικούμε στον τάφο!... Ποιό υλικό κέρδος μπορεί να μάς σώση τότε; Άσφαλώς κανένα. Θα μάς ζώση από παντού τό σκοτάδι, τό ουαί, ή αιώνια κόλασι. Γι' αυτό είναι άπόλυτη ανάγκη να προσευχώμαστε αδιάλειπτα, με πολλή περισυλλογή και γάληνη, Νοιώσε λοιπόν, παιδάκι μου, και βάλε καλά στην καρδιά σου όλα όσα σου λέω και από δω και μπρός κόψε τίς φροντίδες και ζήσε συνετά και εύάρεστα στον Κύριο και Θεό σου.

Μ' αυτές τίς συμβουλές του ό μακάριος έφερε βαθειά κατάνυξι στην καρδιά του νέου. Τελος, εκείνος έπεσε στα πόδια του και ζήτησε την εύχή του. Τό ίδιο έκανε και ό Νήφωv. "Έπεσε κι αυτός στα πόδια του παιδιού κι έπειτα του έδωσε την εύχή του.

Τό παιδί αυτό ήταν γιός ενός από τούς μεγάλους άρχοντες του παλατιού. Από τότε, τον περισσότερο καιρό του τον περνούσε μαζί με τον "Άγιο, πριν αυτός τιμηθί με τό επσκοπικό αξίωμα. "Έμαθε και τό κελλι του και σύχναζε εκεί τρυγώντας τά θεία διδάγματα, τά γλυκύτερα "υπερ μέλι και κηρίον". "Έτσι τράφηκε ή ψυχή του κι από μικρός έγινε εύχρηστο σκεύος στα χέρια του Θεού. Με τά πνευματικά του χαρίσματα εύάρεστησε τον Κύριο κι όταν ήρθε ή ώρα, του παρέδωσε την ψυχή του κι αναπαύθηκε μέσα στην θεική του αγκάλη. Τό όνομά του ήταν Νεόφυτος.

Άπό τό βιβλίό "Ένας άσκητής Επίσκοπος"

Από το

γεροντικό

Ό σαλός και ή αλήθεια

Δύο νέοι μπήκαν σε μία ταβέρνα και κάθησαν να φάνε. Εκεί έτυχε να βρίσκεται και ό θεοφόρος "Όσιος Άνδρέας, ό διά Χριστόν σαλός. Με τον θείο φωτισμό του γνώρισε τίς άμαρτίες που είχαν κάνει, και τούς παρατηρούσε. Για να τούς φέρη λοιπόν σε συναίσθησι, άρχισε τά παιγνίδια. "Όσοι κάθονταν εκεί γύρω διασκέδαζαν με τίς τρέλλες του. Κάποια στιγμή ό "Όσιος άπλωσε τό χέρι, άρπαξε τό ψωμί του πρώτου νέου και άρχισε να τό τρώη. Έκείνος άγανακτισμένος γυρίζει και του λέει:

- Γιατί άρπάζεις με τόση άναίδεια τά ξένα πράγματα δαιμονισμένε;

- Έσύ άρπάζεις τά ξένα πράγματα, άπήνητησε ό "Όσιος. Και σαν να μή σου έφθαναν τόσα άλλα, λήστεψες τώρα και τον Συμεών.

Κι ενώ μιλούσε, του έδωσε με όλη του την δύναμη ένα γερό χαστούκι. Τέτοιο, που για μισή ώρα βούιζαν τ' αυτιά του! Ό κλέφτης κατάλαβε τό σφάλμα του και δεν τόλμησε ν' άντιμιλήση, ούτε να διαμαρτυρηθί. Βρισκόταν μόνο σε άπορία και έλεγε με τον νου του: "Περίεργο πράγμα! Αυτός ό τρελλός που έμαθε τί έκανα;".

Μία άλλη φορά ό "Όσιος Άνδρέας πλησίασε κάποιον και τον κοιτούσε με αύστηρό βλέμμα.

- Τί με κοιτάζεις σαλέ; Φύγε γρήγορα από δω, του είπε.

- Πάνω στον δεξί σου ώμο, παρατήρησε ό μακάριος, κάθεται ό δαίμονας της φιλαργυρίας. Σε κρατά δεμένο μ' ένα σχοινί σαν άρκοϋδα. Δώσε μου ένα τάλληρο.

- Δέν έχω άποκρίθηκε θυμωμένος εκείνος.

- Παράλυτη ψυχή, του ξαναλέει ό "Άγιος. Από τό σπίτι σου είχες πάρει επτά τάλληρα. Με τό ένα άγόρασες λάχανα, με τό άλλο όσπρια. Τά άλλα πέντε τά έχεις στον κόρφο σου.

Αυτά είπε και έφυγε τρέχοντας, αφήνοντας κατάπληκτο τον φιλάργυρο, γιατί όσα είχε πεί ήταν αληθινά!

Σωτηρία από "στόματος λέοντος"

Στούς τόσους πού εξωμολογούσε ο παπα-Σάββας ο Πνευματικός ήταν κι ένας Ρουμάνος διάκονος, πού ήσυχάζε κοντά στην σκήτη της Μικράς Αγίας Άννης.

- Πνευματικέ μου, του λέει μιά μέρα ο διάκονος αυτός περιλupos, μή ξεχάσης νά μνημονεύσης αύριο στην Θεία Λειτουργία την μητέρα μου, πού έχει τά τριήμερά της.

Τά λόγια αυτά πρόδιδαν γιά τόν παπα-Σάββα θριάμβους του διαβόλου. "Κάποιο άσχημο φαγητό μαγείρευε ο έχθρός" σκέφθηκε και, χωρίς νά δείξη την άγωνία του, ρώτησε:

- Γιά πές μου, παιδί μου. Ή μητέρα σου έχει αύριο τά τριήμερά της. Δηλαδή πέθανε προχθές στην Ρουμανία. Πώς εσύ σέ δύο ημέρες πληροφορήθηκες τόν θάνατό της;

- Μου τό είπε ο φύλακας άγγελός μου, άπάντησε ο διάκονος.

- Ο φύλακας άγγελός σου; Τόν έχεις δεϊ;
- Αξιώθηκα νά τόν δω! Όχι μιά και δυό φορές. Είναι δυό χρόνια. Μου παρουσιάζεται και μέ συντροφεύει στην προσευχή. Κάνουμε μετάνοιες, ανοίγουμε πνευματικές συζητήσεις.

Εκείνο τό "δύο χρόνια" πίκρανε πολύ τόν παπα-Σάββα. Δύο χρόνια πλάνης δέν είναι κάτι τό άσήμαντο.

- Και γιατί παιδί μου τόσο καιρό δέν μου τό ανέφερες;

- Μου είπε ο άγγελος πώς δέν είναι άπαραίτητο, του άπάντησε ο διάκονος.

Ο παπα-Σάββας καταλάβαινε πώς έχει νά δώση μεγάλη μάχη. Νά πειση πρώτα τόν δυστυχή διάκονο ότι δέν πρόκειται γιά άγγελο. Νά έτοιμασθι έπειτα ν' αντιμετώπιση την όργη του δαίμονος. Ο διάκονος ήταν άμετάπειστος στην άρχη. Μετά από πολλά συμφώνησαν νά καταφύγουν σέ μερικές δοκιμασίες. Νά δοκιμάσουν τόν "άγγελο".

- Ζήτησέ του νά πη τό "Θεοτόκε Παρθένε" όταν Ξανάρθη, του είπε ο παπα-Σάββας, και νά σταυροκοπηθι.

Στην έπομένη επίσκεψη ο διάκονος, μέ κρυφή έσωτερική ικανοποίησι, ανήγγειλε στον πνευματικό ότι ο "φύλακας άγγελος" έκανε πραγματικά όσα του υπέδειξε.

Οι δοκιμασίες συνεχίσθηκαν, αλλά δύο έτών δουλειά από τόν πολυμήχανο έχθρό δέν μπορούσε ν' άχρηστευθι εύκολα.

- Άκου δω, παιδί μου, είπε ο παπα-Σάββας. Μιά τελευταία δοκιμασία θά ξεκαθαρίση τά πράγματα. Στους άγγέλους του Θεου όλα είναι γνωστά, γιατί τους τά άποκαλύπτει ο Θεός. Στους δαίμονες δέν υπάρχει παρόμοια δυνατότης. Έγώ, αυτή ακριβώς την στιγμή, κάτι σκέφθηκα -σκέφθηκε κάτι εις βάρος του διαβόλου- και θά τό αφήσω κρυφό μέσα μου. Έσύ τό βράδυ θά ζητήσεις από τόν "άγγελο" νά σου τό πη.

Τήν νύχτα ο διάκονος, μόλις ζήτησε από τόν "άγγελο" την λύσι του προβλήματος, διέκρινε μια ταραχή στο πρόσωπό του.

- Μά, αγαπητέ μου πάτερ, γιατί εσύ, άνώτερος άνθρωπος, νά ενδιαφέρεσαι γιά τους λογισμούς ενός θνητού; Αυτό είναι κατάντημα, είπε ο "άγγελος".

- Κάνω ύπακοή στον πνευματικό, επέμενε ο διάκονος. Νά μου πης τί σκέφθηκε.

Ο "άγγελος" μέ επιδέξιους έλιγμούς προσπαθούσε νά μεταφέρει άλλου την συζήτησι. Ο διάκονος όμως τόν επανέφερε στο θέμα. Κάποια στιγμή τό λαμπερό προσωπείο του "άγγελου" εξαφανίσθηκε και άποκαλύφθηκε μιά φρικτή μορφή, και σαν από στόμα λυσσασμένου θηρίου άκούσθηκαν τά λόγια:

- Νά χαθής, άθλιε! Αύριο τέτοια ώρα στην κόλασι. Στην φωτιά! Θά σέ κάψουμε!

Μόλις συνήλθε ο διάκονος έτρεξε στην καλύβη της Άναστάσεως, όπου άσκήτευε ο παπα-Σάββας. Έπιασε τό ράσο του πνευματικού και δέν τό άφηνε ούτε στιγμή.

- Μή φοβάσαι, παιδί μου. Ηρέμησε, είπε ο παπα-Σάββας.

- Πώς νά μή φοβηθώ, πού πλησιάζει ή ώρα πού θά μέ πάρουν. Χριστέ μου, σώσε με!

Πράγματι την καθωρισμένη ώρα δέχθηκε βιαία επίθεσι των πονηρών πνευμάτων. Μέ κραυγές πόνου και απελπισίας ζητούσε από τόν παπα-Σάββα νά τόν σώση. Γονάτισε τότε ο πνευματικός και γεμάτος πόνος και δάκρυα παρεκάλεσε τόν Κύριο νά λυπηθι τόν δούλο Του. Η δέησίς του εισακούσθηκε και ο ταλαιπώρος διάκονος σώθηκε από "στόματος λέοντος".

✠

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΑΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΩΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός
ΕΚΔΟΤΗΣ: Αστέριος Δ. Κόκκαλης

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.10 € κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ίησοϋ Χριστέ, έλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ